

Sigray Fülöp, (felső- és alsósurányi), cs. kir. kamarás, sz. 1823. febr. 16-án, megh. 1883. szept. 10-én, Iváncs (Vas m.). 1871. dec. 30-án Kőrmenden kelt végrendeletében 500 drb aranyat hagyott a Magy. Tud. Akadémiának, azzal a rendelkezéssel, hogy minden négy évben egy társadalmi színművet jutalmazzanak beőle. (»Vasárnapi Ujság«, 1883., 37. szám és 1884., 5. szám.)

Siheder-színész. A naturbursch-színész (L. o.) neve magyaros alakban.

Sik Rezső, színész, rendező, sz. 1880. ápr. 17-én, Budapesten. Színész lett: 1902. ápr. havában. Elismeréssel működött Miskolcon, Zomborban, Győrött, Nagyváradon. 1916 óta a Városi Színház művésze, ahol mint rendező is működik. A régi, ihletett lelkű lelkiismeretes, vérbeli színészek közül való; azok közül, akik még nem »röffel« mérik a szerepüket. Neki mindegy volt mindig: vezető, vagy epizód szerepet játszik-e, s innen van, hogy mindig és minden alakításában kitűnő. Kitűnő mint jellemszínész és kitűnő, mint kórikus; mint címszereplő a »Gül Babá«-ban, vagy mint vezető szereplő a »Lili bárónő«-ben és »A diadalmas asszony«-ban és mint epizódista »Az ezüst sirály«-ban, »A hamburgi menyasszony«-ban, az »Akácfavirág«-ban vagy »A cigánykirály«-ban, — hogy csak néhány szerepét említsük. Fellepett drámai művekben is és sok darabot rendezett: nemcsak ízléssel és tudással, de nagy silusérzékkel is. 1928. jan. 22-én megülte 25 éves jubileumát a Városi Színházban, a »Gül Baba« c. operett címszerepében. Mint a Színészegyesület tanácsosa sok buzgóságot fejtett ki a színészegyesület szociális érdekében. — Neje: Kürti Margit, színésznő. (L. o.)

Sik Sándor, költő, sz. 1889. jan. 20-án, Budapesten. Piarista-tanár, rendjének budapesti főgimnáziumában működött, 1929 óta a szegedi egyetem tanára. A katolikus szellemű költészet legkiválóbb művelője a modern magyar irodalomban. Színművei: »Ébredés«, 1915., »Salamon király gyűrűje«, 1916., »Alexius«, 1918., »Zrinyi«, 1923., »Advent«, 1931.

Sikamlós darabok színrehozatala ellen Arad városi színügyi bizottsága 1882. dec.

havában intézkedéseket tett. E szerint minden új darab — mielőtt színre kerül — a kapitányi hivatalnál bemutatandó, azután a bizottság vizsgálja meg. (Lásd: »Magyar Polgár«, 1882. dec. 17.)

Siker: az a lelki gyönyörűség, amely akkor jelentkezik, ha a színész művészi fáradozását a közönség megérti és első-sorban tapssal honorálja. Ennek kiküzdéséért él a színész, a színigazgató; az egész színház ezért van, erre van alapozva; ez az a tengely, mely körül a színész, színház egész jövője felépül. Többféle sikert ismerünk: színész-siker: a színész eredményes játékának külső megnyilatkozása; sajtó-siker: mikor a darab bemutatóján a közönségnek kevéssé, a sajtónak nagyon tetszett (az ilyen sajtó-sikeres darabok néhány előadás után le szoktak tünni a színház műsoráról); előadás-siker: mikor az aránylag gyenge drámai művet a kitűnő előadás menti meg; döntő-siker az, ha úgy a közönség, mint a sajtó osztatlan elismerésével találkozik az előadott mű. Az ilyen darab rendszerint nagyon sok előadást szokott megérni.

(A siker szót állítólag Csúzy Zsigmond hozta forgalomba a 18. század első negyedében, Réthelyi Prikkel Marián szerint. Lásd: »Magyar Nyelv«, 1908. 3. szám. 131. old. Széll Farkas szerint már 1664-ben Komáromi Csipkés György használta e szót. U. o. 1909. 7. sz. A szó magyarizata: »A' ragadós erejű tézta sikeres téztának nevezetik. Ha valaki szavának van foganatja, mondják: vala sikere, foganatja a szónak, nem beszéllék haszontalanul.« [Kassai József: Magyar Diák Szó-könyv. Pest, 1835. 309. oldal.] Réthelyi Prikkel Marián magyarizata szerint a siker a »siker« szóból származik, mely ragadós sár; sikeres az, ami ragadós, tartós, foganatos, hasznos, tehát siker = foganat, haszon. »Magyar Nyelv«, 1908. 3. szám.)

Siklós Albert, zeneszerző, sz. 1878. jún. 26-án, Budapesten. Gordonkaművész, zeneelméleti, paedagógiai művek szerzője; 1905-ben Fodor Ernő zeneiskolájának, 1910-ben a Zeneművészeti Főiskolának lett tanára. Színpadi művei: »A tükör«, pantomim, a cselekmény menetét írta Mohácsi Jenő; főszerepét játszotta Bajor Gizi, a